

nemførelsen af den Plan vil kunne slaa Lunderskov Station ihjel, maa der sikkerlig ikke være meget Liv i denne Station. Og fremdeles, naar han argumenterede i den Retning, at Vejen kun var en ussel lille Stationsby, saa er det jo en Kendsgerning, at det er en af de største af Landets Stationsbyer. Men i øvrigt skal jeg ikke forfølge dette videre; der bliver jo Anledning nok til at tage det under nærmere Overvejelse senere. Her ved første Behandling skal der ikke træffes Afgørelse af, hvilke Linier der til syvende og sidst skulle gennemføres.

Jeg skal gøre et Par Bemærkninger til det ærede Medlem for Helsingør (Christian Rasmussen). Han udtalte noget om, at de 25,000 Kr. pr. Banemil, som fordres af private til Anlæg af Statsbaner, var for meget i de tyndt befolkede Egne i Jylland. Naturligvis kan det ikke være min Opgave at være en Modstander af at faa dette Beløb bragt ned, men jeg vil dog i Sandhedens Interesse hævde, at naar man ser paa, at de Statsbaner, som her skulle bygges i Jylland, bygges i Egne, der i økonomisk Henseende og i Folketal osv. staa omtrent lige med de Egne, hvor igennem de 3 af mig nævnte Privatbaner skulle gaa, maa man indrømme, at de ved at give 25,000 Kr. til Statsbanerne slippe overordentlig billigt i Forhold til os, af hvem man forlanger Halvdelen af Anlægssummen til Privatbanerne. Naar man anstiller denne Sammenligning, er der ingen Grund til at beklage dem, som skulle give 25,000 Kr. pr. Banemil til Statsbaner. Jeg er tilbøjelig til at tro, at hvis man vilde have de 3 Privatbaner, som angaa min Valgkreds, som Statsbaner, vilde vi gerne give mere end 25,000 og endda sige Tak til.

Men her kommer jeg til det, jeg beklager: at Forslaget er gaaet bort fra det, den første saakaldte jydsk Jernbanekommission foreslog til Privatbaner i disse Egne som Bidrag fra Statens Side, hvad hele Tiden synes at have været Forudsætningen og for nogle Anlægs Vedkommende er bevilget i Folketinget, og som, efter hvad jeg har hørt underhaanden, egentlig ogsaa var Forudsætningen i den sidste Kommission indtil dens allersidste Dage, nemlig at Staten skulde bidrage $\frac{3}{4}$ til Anlægget af disse Baner. Jeg har da væsentlig taget Ordet for at henstille til den højtærede Minister, til Folketinget og til det Udvalg, som faar med Sagen at gøre, at tage under alvorlig Overvejelse, om det dog ikke var muligt, at vi kunde komme op til det

Bidrag, som i sin Tid var Forudsætningen. Det er nævnt her, at dette Forslag skiller sig fra de tidligere Jernbaneforslag derved, at det virkelig kommer ud i det jernbanetomme Rum i Jylland, og det er jo rigtigt nok. De tidligere Jernbanelove have stukket nogle Baner ud til Købstæderne, og de ere aldrig for Alvor naaede ud til os paa Landet. Men hvis man vil forlange disse 50 pCt. af Anlægssummen, skønner jeg, at det er det samme som at sige, at vi slet ikke kunne faa Banen, for saa kunne vi ikke bygge den. Derfor vil jeg meget henstille, om man ikke vil gaa tilbage til den saakaldte jydsk Jernbanekommissions Forslag for disse Baners Vedkommende og bevilge de 3 Fjerdedele af Anlægssummen. Det er det eneste, jeg har at klage paa Forslaget, men det er ogsaa en saa væsentlig Ting, at hvis jeg har Ret i, at det vil forhindre Bygningen af Banen, er hele Forslaget værdiløst for vort Vedkommende.

Saa har jeg endnu nogle Bemærkninger at gøre med Hensyn til Lovforslagets sidste Afsnit, som angaar den ny Skat, den saakaldte Værdistigningsskat. Jeg skal ikke sige noget ondt om den, men der er naturligvis noget i det, som det ærede Medlem for Skern (Ovesen) var inde paa, at man ude i disse Egne vil se saaledes paa dette Forhold, at man har ladet de gode Egne faa Baner uden at kræve noget saadant, og nu kommer man til syvende og sidst efter 50 Aars Forløb ud til os, og vi skulle dels selv betale Banerne og dels give Skat. Det er uretfærdigt, ville Folk sige. Naa, fra den anden Side kan det siges med nogen Ret: Er Principet rigtigt, skulle vi jo begynde en Gang. Det, jeg beklager, er, at man hæfter dette Forslag om Værdistigningsskatten sammen med selve Forslaget om Jernbanerne. Disse Ting have i og for sig intet med hinanden at gøre i den Forstand, at det er nødvendigt, at de vedtages paa en Gang. Spørgsmaalet om Værdistigning paa Grund af Jernbanerne bliver ikke aktuelt, før den første Bane aabnes for Driften, og det bliver ikke før om 2—3—4 Aar. Saa vidt jeg ser — og det var ogsaa det ærede Medlem for Vraa, der ellers stærkt anbefalede dette Princip, inde paa —, har denne Beskatning overordentlig store Vanskeligheder, da det er noget nyt, og jeg skønner, efter alt, hvad jeg har hørt og set, efter at Forslaget er kommet frem, at disse Vanskeligheder i Virkeligheden ville taarne sig højere og højere op for os. Der er i Virkeligheden to forskellige Principper,